

Arrest

**nr. 56 064 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 53 521 van 21 december 2010 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 april 2008 diende verzoeker een aanvraag visum lang verblijf (type D) in, om zich te voegen bij zijn echtgenote Mevr. Y.S., bij de Belgische ambassade te Ankara.

1.2. Op 22 augustus 2008 werd de toestemming gegeven om dit visum af te leveren. Verzoeker kwam aan in België op 1 oktober 2008.

1.3. Op 6 oktober 2008 ontving verzoeker het bewijs dat hij zich bij de gemeente had aangeboden om zich te laten inschrijven (bij lage 15) .

1.4. Op 20 oktober 2008 werd verzoeker in het bezit geteld van een F-kaart. Op 16 februari 2009 werd een gunstig samenwoonstverslag opgesteld.

1.5. Op 7 april 2010 verklaarde Mevr. Y.S. dat verzoeker niet langer bij haar woonde. Ze deelde tevens mee dat ze vermoedde dat haar man enkel met haar gehuwd was om in België zijn verblijf te krijgen.

1.6. Op 15 april 2010 werd door de politie van Heusden-Zolder een Proces-verbaal opgemaakt, HA.55.L6.001142/2010, van de verklaringen van Mevr. Y.S.. Ze verklaarde o.a. dat verzoeker haar gebruikt zou hebben om naar België te komen.

1.7. Vervolgens werd er op 23 april 2010 een samenwoonstverslag opgemaakt, waaruit blijkt dat verzoeker niet meer op het adres zou verblijven. Zijn echtgenote (Mevr. Y.S.) heeft bij de politie van Heusden-Zolder aangifte gedaan van een schijnhuwelijk en wil de echtscheiding inzetten naar aanleiding van aanhoudende ruzie en onenigheden. Er zou een echtscheidingsprocedure gestart zijn naar aanleiding van constante ruzies en problemen.

1.8. Dientengevolge werd op 25 juni 2010 ten aanzien van verzoeker beslist tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

"In uitvoering van artikel 54 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (U.A.), geboren te Tarsus op 15.09.1978, van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Art 42 quater § 1, 4 ° van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten. Uit het relatieveverslag d.d. 23.04.2010 blijkt dat betrokkene niet meer bij de echtgenote woont en dat de echtscheidingsprocedure werd ingezet naar aanleiding van constante problemen in de relatie. Uit het proces verbaal van verhoor van de echtgenote d.d. 15.04.2010 blijkt het volgende :

'Ik wens klacht in te dienen tegen (U.A.). Ik vind dat hij mij gebruikt heeft om in België te kunnen komen wonen. In 2007 woonde ik alleen in de Stationsstraat 92 bus 1 te Heusden Zolder. In de maand oktober 2007 leerde ik via het internet (U.A.) kennen. (U.) was toen woonachtig in Turkije. We hadden geregeld contact via Netlog. Begin november 2007 vroeg hij of ik naar Turkije kwam. Ik ging hierop in en vertrok onmiddellijk naar Turkije. Ik verbleef daar bij zijn familie. Vanaf dat moment dat ik daar was, vroeg hij om te trouwen. Ik stelde mij geen vragen bij zijn snel huwelijksaanzoek. We zijn dan in Turkije getrouwd op 26.11.2007. Na het huwelijk drong ook zijn vader dat zijn zoon zo snel mogelijk naar België kon gaan. Ik ben in Turkije gebleven tot december 2007. Eind december 2007 ben ik terug naar België gekomen en heb ik mij bij het gemeentebestuur aangeboden. Ik heb een aanvraag ingediend om mijn echtgenoot (U.A.) naar België te laten verhuizen. Het gemeentebestuur keurde mijn aanvraag goed. In april 2008 is hij dan naar België gekomen en is bij mij komen wonen op de Stationsstraat in Heusden Zolder. Sindsdien is het minder goed beginnen gaan met ons huwelijk. Hij gaf mij constant opmerkingen over hetgene dat ik deed niet goed genoeg was. Mijn uiterlijk was niet goed genoeg meer, mijn werk in het huishouden was niet goed meer. Zo is ons huwelijk blijven doorgaan tot maart 2010. Ik heb mij op 04.03.2010 vrijwillig laten opnemen in het Virga Jesse Ziekenhuis te Hasselt. Ik voelde me depressief en ik kon de situatie thuis niet meer aan. Tijdens mijn verblijf in het ziekenhuis is één keer geweest. Hij kwam mij vertellen dat hij wilde scheiden. Hij zij mij dat hij vond dat het huwelijk niet meer goed ging. Sindsdien heb ik hem niet meer gezien. Op 13.04.2010 ben ik uit het ziekenhuis gekomen en woon ik terug thuis in de Stationsstraat 92 bus 1 te Heusden Zolder. Mijn ouders vertellen mij dat ze (A.) de laatste keer in mijn woning hebben gezien op 02.04.2010. Omdat het huwelijk niet meer goed gaat sinds hij in april 2008 naar België gekomen is heb ik het gevoel dat hij mij gebruikt heeft om naar België te mogen komen. Ik ga via mijn advocaat de echtscheidingsprocedure inzetten.'

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42 quater § 4 van de wet van 15.12.1980.

De gemeente Heusden-Zolder maakt op 19.05.2010 gewag van het feit dat betrokkene in een crisisopvang zou zitten daar zijn echtgenote hem heeft buiten gezet. Evenwel geniet hij een leefloon van het OCMW vanaf 07.04.2010."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wegens een niet-afdoende motivering en de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *"Dat artikel 12 E. V.R.M, inhoudt dat elkeen het recht heeft om te huwen. Dat ook de rechtspraak ter zake eenduidig is: Zie HUYGENS A., 'Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006', T. Vreemd. 2006, p.258 : 'Uit een analyse van de geconsulteerde recente rechtspraak blijkt dat de (illegale) verblijfsstatus van de betrokkene vaak onterecht een centrale en zelfs doorslaggevende rol speelt.' Zie: Kort Ged. Rb. Brussel 29 mei 1996, Rev. dr. étr. 1996, 231; T. Vreemd. 1996, 55. "Concluanten vorderen de voltrekking van hun reeds afgekondigd huwelijk. Omwille van het illegaal verblijf van de toekomstige echtgenote wordt dit door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd. De rechtbank verklaart zich bevoegd inzake het geschil tussen de kandidaat-trouwers en de ambtenaar. Het is de taak van de ambtenaar van de burgerlijke stand erop toe te zien dat grond- en vormvereisten van het huwelijk zijn vervuld. Het legaal verblijf behoort niet tot de grondvereisten. Ook de vormvereiste afkondiging is niet aan legaal verblijf gebonden. Zie Gent 12 februari 2004, NjW 2W4, afl 93, 1390, noot VERSCHULDEN, G :. Tevens in dezelfde zin : Voorz. Rb.Brussel 13 februari 2004, A.R.03/11412/A, onuitg. en Voorz. Rb.Charleroi 10 maart 2004, A.R.03/248/A, onuitg. Dat verzoeker een gezin vormt met mevrouw Yildirim voornoemd en het EVRM-verdrag het gezinsleven beschermt, zodat het niet correct is om te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst; Dat de bestreden beslissing een inbreuk inhoudt op artikel 8 E.V.R.M."*

2.3. In diens repliekmemorie herneemt verzoeker hetgeen in diens initieel verzoekschrift uiteengezet werd.

2.4. Verzoeker stelt samenvattend dat hij zich verzoend heeft met mevr. Y.S. en zij nieuwe verklaringen zou hebben afgelegd op 15 juli 2010 en dat ze zich terug gezamenlijk gevestigd hebben. Mevrouw Y.S. zou onder druk gezet zijn door haar familie in het verleden.

2.5. De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.6. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zo onder meer:

"Art 42 quater § 1, 4 ° van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten. Uit het relatieveverslag d.d. 23.04.2010 blijkt dat betrokkene niet meer bij de echtgenote woont en dat de echtscheidingsprocedure werd ingezet naar aanleiding van constante problemen in de relatie. Uit het proces verbaal van verhoor van de echtgenote d.d. 15.04.2010 blijkt het volgende : (.....)"

2.7. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Zodoende werd tevens aan het doel van de formele motiveringsplicht voldaan (zie: R.v.St., nr. 105.103 van 26 maart 2002).

2.8. Daar het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt meent de Raad dat verzoeker bijgevolg allicht de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.9. De bestreden beslissing werd op correcte manier, in toepassing van artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet, genomen. De bestreden beslissing heeft zich immers gebaseerd op het proces-verbaal van 15 april 2010 waarbij de echtgenote (Mevr. Y.S.) een duidelijke verklaring aflegde van schijnhuwelijk en afwezigheid van samenwonen. Uit het samenwonenverslag van 23 april 2010 en voorgaande verklaring van schijnhuwelijk blijkt zeer duidelijk dat verzoeker en mevrouw Y.S. op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd geen gezamenlijke vestiging meer hadden zoals nochtans in klare bewoordingen vereist door artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit gegeven als zodanig ook niet.

2.10. Derhalve werd op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet gezien er 'geen gezamenlijke vestiging' meer is. Bovendien werd dit eveneens vastgesteld door het samenwonenverslag van 23 april 2010 waarbij rekening werd gehouden met alle elementen die aanwezig waren in het dossier.

2.11. De Raad wijst er bovendien op dat zelfs indien verzoeker en Mevr. Y.S. terug zouden zijn gaan samenwonen of samenwonen, dit niet gekend was op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd en er derhalve ook geen rekening mee gehouden kon worden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aan het bestuur kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met gegevens of stukken dewelke haar niet ter kennis waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad oordeelt in onderhavig beroep immers in de hoedanigheid van annulatierechter zoals, onder meer, bepaald in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing niet naar rede te verantwoorden valt. De Raad als annulatierechter is niet bevoegd haar eigen beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de beoordeling door het bestuur.

2.12. In voorliggend verzoekschrift stelt verzoeker dat Mevrouw Y.S. inmiddels een nieuwe verklaring zou hebben afgelegd waarin zij stelt dat de verklaring van 15 april 2010 (PV: HA.55.L6.001142/2010) waarbij zij een verklaring aflegde van schijnhuwelijk en afwezigheid van samenwonen, onder druk van haar familie en fysieke bedreigingen geschiedde. In deze nieuwe verklaring zou zij stellen dat zij verder door het leven wenst te gaan met verzoeker als haar echtgenoot en dat zij gezamenlijk gevestigd zijn. Deze nieuwe verklaring zou vervat zitten in het document HA.55.LG.002118/2010 en dateren van 15 juli 2010.

2.13. De Raad kan geen stuk terug vinden in het administratief dossier waar Mevr. Y.S. dergelijke verklaringen zou doen, ook niet in de stukken die door verzoeker toegevoegd werden aan zijn voorliggend verzoekschrift. Wat verzoeker zelf aanduidt als stuk 3 bevat alleszins niet dergelijke nieuwe verklaringen van Mevrouw Y.S. Daarenboven wijst de Raad er op dat dit document (HA.55.LG.002118/2010), als het al werkelijk in die bewoordingen zou bestaan, dateert van na het nemen van de bestreden beslissing op 12 juli 2010 en om dezelfde redenen zoals uiteengezet onder punt 2.11, hier dus sowieso niet dienstig in rekening kan gebracht worden.

2.14. De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en verzoeker toont niet aan op welke wijze de door hem opgeworpen wetsbepalingen geschonden worden.

2.15. Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikelen 8 en 12 van het EVRM, laat de Raad vooreerst gelden dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk maakt in welke mate artikel 12 EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich tot het citeren van dat *"artikel 12 E.V.R.M. inhoudt dat elkeen het recht heeft om te huwen"*. Daarnaast geeft verzoeker rechtspraak weer die, samengevat, dient aan te tonen dat legaal verblijf geen grondvereiste is om te kunnen huwen.

2.16. Terzake volstaat de vaststelling dat verzoeker zijn verdragsrechtelijk recht om te mogen of kunnen huwen heeft genoten daar hij met Mevrouw Y.S. getrouwd is op 26 november 2007.

2.17. Waar verzoeker zich vervolgens beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien verzoeker een gezin vormt met mevrouw Y.S., geldt het volgende.

Artikel 8 van het EVRM luidt vooreerst als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.18. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de inmenging van het openbaar gezag inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

2.19. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het E.V.R.M. dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het E.V.R.M. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Verzoeker dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.20. Uit het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoekers echtgenote Y.S. een expliciete verklaring van schijnhuwelijk heeft gedaan ten aanzien van verzoeker en dat zij niet gezamenlijk meer gevestigd zijn. Mevr. Y.S. verklaart schriftelijk dat zij wil scheiden van verzoeker en zij door hem misbruikt voelt. Zij diende klacht in tegen verzoeker en heeft hem in lange tijd amper of niet gezien.

2.21. Van de nieuwe verklaringen van Mevr. Y.S., althans zoals voorgesteld door verzoeker, is in voorliggend administratief dossier geen bewijs te vinden. Deze loutere beweringen worden zodoende niet gestaafd. Derhalve kon het bestuur hiermee geen rekening houden en een afweging maken in het licht van het recht vervat in artikel 8 van het EVRM.

2.19. Hierbij dient tot slot tevens te worden vastgesteld dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC